

Ook van Andreas Moritz

De wonderbaarlijke lever- en galblaasreiniging
Tijdloze geheimen van gezondheid & verjonging

Lifting the Veil of Duality

Vaccine-nation

It's Time to Come Alive

Feel Great, Lose Weight

Simple Steps to Total Health

Heart Disease – No More!

Weg met diabetes!

Alzheimer's – No More!

Ending The AIDS Myth

Gezond met zonlicht

Hear The Whispers, Live Your Dream

Art of Self-Healing

Timeless Wisdom from Andreas Moritz

Bovenstaande Engelse titels zijn te verkrijgen bij Amazon.com en/of Ener-chi.com
De Nederlandse titels zijn te verkrijgen bij Succesboeken.nl

KANKER IS GEEN ZIEKTE

HET IS EEN GENEZINGSMECHANISME

Ontdek de verborgen bedoeling van kanker,
genees de achterliggende oorzaak en word gezonder dan ooit

Andreas Moritz

Auteur van o.a.

*De wonderbaarlijke lever- en galblaasreiniging &
Tijdloze geheimen van gezondheid & verjonging*

Kanker is geen ziekte

Het is een genezingsmechanisme

Ontdek de verborgen bedoeling van kanker,
genees de achterliggende oorzaak en word gezonder dan ooit

Oorspronkelijke titel: Cancer Is Not a Disease
It's a Healing Mechanism
Discover Cancer's Hidden Purpose,
Heal Its Root Causes and Be Healthier Than Ever!

Copyright © 2005, 2016 by Andreas Moritz

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een computersysteem of overgedragen op welke wijze dan ook, of dat nu elektronisch, mechanisch, gefotokopieerd of opgenomen of anderszins is, zonder schriftelijke toestemming vooraf van de eigenaar van het copyright.

Copyright © 2018-2019 voor deze uitgave:

Uitgeverij
Succesboeken.nl
The Netherlands
www.succesboeken.nl
e-mail: info@succesboeken.nl

bijgewerkte & uitgebreide editie
1e druk maart 2019
2e druk: december 2024

Vertaling: Luuk Zandstra
Redactie: Petra Versteegh-Vendelmans
Illustratie cover (Ener-Chi Art):
Andreas Moritz

ISBN: 9789492665218
NUR: 860

Trefw.: gezondheid, complementaire geneeswijze

Disclaimer

De auteur van dit boek, Andreas Moritz, staat het gebruik van geen enkele specifieke vorm van gezondheidszorg voor, maar gelooft dat de feiten, cijfers en kennis die in dit boek gepresenteerd worden voor iedereen die zich met de verbetering van zijn of haar gezondheid bezighoudt, beschikbaar zouden moeten zijn.

Hoewel de auteur heeft geprobeerd een diepgaand begrip van de onderwerpen in dit boek weer te geven en zich van de exactheid en volledigheid van alle informatie afkomstig van bronnen van buiten hemzelf te verzekeren, nemen noch hij, noch de uitgever verantwoordelijkheid voor eventuele fouten, onvolledigheden, weglatingen of andere onachtzaamheden in dit boek.

Mogelijke benadeling van bepaalde mensen of organisaties is onbedoeld. Het is niet de opzet van dit boek om het advies en de behandeling van een arts die zich in het behandelen van bepaalde ziekten specialiseert, te vervangen. Het gebruik van de informatie die in dit boek aan bod komt, is geheel voor rekening van de lezer.

De auteur en uitgever zijn niet verantwoordelijk voor enige nadelige effecten of gevolgen die eventueel uit het gebruik van de preparaten of procedures, zoals die in dit boek zijn beschreven voortvloeien.

De beweringen in dit boek zijn uitsluitend voor educatieve en theoretische doeleinden bestemd en zijn voornamelijk gebaseerd op de eigen mening en theorieën van Andreas Moritz. Men dient voordat men een voedings-, kruiden- of homeopathisch supplement tot zich neemt, of voordat men een therapie start of beëindigt altijd het advies van een zorgprofessional in te winnen. De auteur heeft niet de bedoeling om een medisch advies uit te brengen of een alternatief hiervoor te bieden en geeft geen enkele garantie, of deze nu zwart op wit staat of gesuggereerd wordt, met betrekking tot een product, apparaat of therapie.

Tenzij anders wordt vermeld, is geen enkele bewering in dit boek door de Food and Drug Administration of de Federal Trade Commission van de Verenigde Staten beoordeeld of goedgekeurd.

De lezer moet zijn eigen oordeel vellen of een holistische arts, een medisch expert, therapeut of zijn persoonlijke arts voor specifieke toepassingen bij zijn individuele problemen raadplegen.

Dankbaarheid

De wijsheid en baanbrekende inzichten van Andreas Moritz met betrekking tot natuurlijke gezondheid en welzijn – van lichaam, geest en ziel – zijn voor ons allemaal een zeldzaam geschenk en zegen. Ze blijven ons leven verrijken met het verbreden van ons denken, het openen van ons hart en het ons leiden naar nieuwe, vaak onverwachte richtingen. Zijn decennialange, toegewijde werk heeft het welzijn van duizenden levens op talloze manieren beïnvloed en blijft ons gelukkig nog steeds diep raken.

In wezen is Andreas altijd bij ons – door zijn briljante kennis, ervaring en geschriften, zijn mooie, helende kunst, zijn tot het hart gerichte inspirerende boodschappen en alle informatie die hij zo genereus heeft gedeeld om ons te helpen een gezonder, gelukkiger en meer voldoening gevend leven te leiden. Zijn diepe spirituele bewustzijn en mededogen in combinatie met een grondig begrip van het menselijk lichaam hebben wereldwijd mensen geïnspireerd een vitaler, positiever en evenwichtiger leven te leiden.

Moge zijn diepgaande kennis en zijn mededogende leiding ons comfort en warmte, gewikkeld in tijdloze ondersteuning en genezing vanuit het hart, blijven geven.

De Ener-chi-familie en het Ener-chi Wellness Center breiden hun liefdevolle dankbaarheid naar jou uit.

Opdracht

Ik draag dit boek op aan diegenen die op de wijsheid
en intelligentie van het lichaam om zichzelf
te genezen, vertrouwen,

die samen met en niet tegen
het lichaam willen werken,

die niemand, ook zichzelf niet, de schuld
van hun aandoening of ongeluk geven,

die alles wat er met hen gebeurt als nuttig ervaren,
ongeacht hoe bedreigend of pijnlijk het
aanvankelijk ook kan lijken te zijn,

die nooit aan het aangeboren genezende vermogen
van het lichaam twifelen.

Andreas Jeeuf

---

*Met alle respect heb ik de vrijheid genomen u te tutoyeren.
Dit boek is in de mannelijke vorm geschreven.
Uiteraard heb ik respect en bewondering voor de vrouwelijke lezer van
dit boek.*

De auteur

Inhoud

Inleiding	XV
Hoofdstuk 1	
Kanker is geen ziekte	1
De macht van het woord	1
Verkeerde beoordeling	6
Kanker genezen tegenover kanker bestrijden	7
Op zoek naar antwoorden	10
De gen/kankermythe	21
Dood door röntgenstraling	32
Medische diagnose – de grootste oorzaak van overlijden?	36
Wat is er met de persoonlijke vrijheid gebeurd?	49
Dagelijkse straling	54
Het rampzalige succes van kankerbestrijdende behandelingen	64
De meeste onderzoeken naar medicijnen zijn frauduleus	71
Basisfouten in de onderzoeken naar medicijnen	72
Oneerlijke praktijken	74
Het ‘wonder’ van spontane remissie	76
Verwachtingen vormen de werkelijkheid	78
Statistische fraude	81
De kracht van het geloof	83
Kankerbestrijdende medicijnen maken tumoren dodelijker	85
De wijsheid van kanker in actie	86
Het beheersen van de tumorgroei zorgt voor meer uitzaaiingen	87
Hoed je voor conventionele behandelingen van kanker	89
Wat kanker ons kan leren	91
Een monster creëren waar er geen is	93
De netelige posities van de geneeskunde	96
Kun je chemotherapie vertrouwen?	100
Wat <i>is</i> kanker nu eigenlijk?	109

De wijsheid van kankercellen	110
Hoe infecties kanker kunnen voorkomen en genezen	111
Waarom infecties levens kunnen redden	113
De magie van de natuur	115
Ziektekiemen veroorzaken geen kanker	118
Oh, die verschrikkelijke vrije radicalen!	120
Gemuteerde genen zijn niet de oorzaak van kanker	122
Kanker: een ingenieuze reddingsoperatie	124

Hoofdstuk 2

De lichamelijke oorzaken van kanker	127
Het identificeren van de oorsprong van kanker	127
De progressieve stadia van kanker	131
1. Opstopping	134
2. De versperring	135
Het verband tussen eiwitten en kanker	137
Wat gebeurt er eigenlijk als je vlees eet?	139
Lymfklierverwijdering bij borstkanker – nutteloos en schadelijk	142
Voortschrijdende verstikking	144
Kanker en hart- en vaatziekten – dezelfde oorzaken	145
Dood in transvetten	148
De gevolgen van de activiteit van vrije radicalen	151
3. Lymfblokkade	155
4. Chronische problemen met de spijsvertering	163
5. Belemmering van de galwegen in de lever	164
Onnatuurlijke voedingsmiddelen en dranken	168
Dodelijke mobiele telefoons en andere draadloze apparaten	177
Het verband tussen zware metalen en elektromagnetische straling	182
Tandvleesontsteking en kanker	184
Soladey's oplossing voor het gebit	185
Zonnebrandmiddelen en zonnebrillen – een belangrijke oorzaak van kanker	187
De vitamine D-factor	198
Gelukkig en gezond met serotonine	200
Farmaceutische medicijnen	202

Hoed je voor populaire kankerbestrijdende medicijnen	208
Hoed je voor medicijnen tegen artritis	210
Hoed je voor aspirine en paracetamol	211
Vermijd de medicijnval	212
Hoofdstuk 3	
Kanker opgehelderd	217
De stukjes aan elkaar passen	217
De emotionele oorzaken van kanker	220
Het is allemaal psychosomatisch, toch?	221
De succesvolle remedies van Mary	224
Kanker – een reactie op afwijzing	225
De strijd tegen het spook van herinnering	226
Het loslaten van de noodzaak tot strijden	228
Kanker – een krachtige genezer	230
De kracht van conflictoplossing	233
Kanker betekent ‘niet van jezelf houden’	237
Hoofdstuk 4	
De intelligentie van het lichaam in actie	241
Kanker kan jou niet doden	241
De wanhopige poging van het lichaam om te leven	246
Prostaatkanker	253
Riskante behandelingen	253
Over prostaatvergroting	257
Waarom de meeste vormen van kanker vanzelf weer verdwijnen	259
Hoofdstuk 5	
Andere belangrijke risico's voor het krijgen van kanker	263
Vergiftigd leven	263
Fluoride	263
Chemicaliën in keuken en badkamer	264
Natriumbenzoaat	267
Kwik	267
Alcohol, aluminium en borstkanker	268
Een zittend bestaan kan dodelijk zijn	269

Vaccinaties – tikkende tijdbommen?	270
Het verband tussen vaccinaties en autisme is nu duidelijk	273
Het dragen van een beha beperkt de lymfdrainage	275
Vroege puberteit en borstkanker	276
Nieuwe fluorescerende gloeilampen veroorzaken kanker	278
Vergiftigd door suiker	279
Soja – een kankerverwekkende stof voor mensen?	280
Waarom friet kanker kan veroorzaken	285
Elektrisch licht en kanker	286
Luchtvervuiling en stress in steden	288
Magnetrons	289
Uitdroging	292
Hoe kan ik mezelf beschermen?	296
Feiten over mammografieën	308

Hoofdstuk 6

Wat je moet weten om jezelf te genezen	315
Kanker – wie geneest het?	315
De noodzaak voor kanker verwijderen	318
Kurkuma – het wondermedicijn van de natuur	322
Symptomen van de menopauze voorkomen in feite borstkanker	323
Zonlicht – de kankerbehandeling van de natuur	325
Zorg voor voldoende slaap	327
Houd regelmatige etenstijden aan	333
Gebruik een veganistisch-vegetarisch voedingspatroon	335
Lichaamsbeweging en kanker	337
Het herstellen van chi, de levenskracht	339
Sacred Santémomy – voor emotionele heling en meer	341
Groenten en fruit-therapieën	343
Graviola – effectiever dan chemotherapie	345
Master Mineral Solution (MMS)	347
Ojibwa-kruidenthee – 8-kruiden-Essiacthee	349
De behandeling met bicarbonaat-ahornsiroop	353
Organische zwavelkristallen	356
Thermotherapie	356
Ashwagandha – een Ayurvedische geneeswijze	357

Marine phytoplankton – het ultieme supervoedsel van de natuur	357
Andere nuttige behandelingen van kanker	358
Samenvatting en afsluitende opmerkingen	365
Het genezen van de ultieme oorzaak	365
Verwijzingen, links en bronnen	369
Verwijzingen	369
Links en bronnen	371
Andere boeken en producten van Andreas Moritz	377
Over Andreas Moritz	395
Handige adressen	399
Index	401

Kanker is geen ziekte – het is een genezingsmechanisme

Inleiding

Wat je op het punt staat om te lezen, kan de basis van je overtuigingen over je lichaam, gezondheid en genezing overhoop gooien en misschien zelfs onderuit halen. De titel *Kanker is geen ziekte* kan voor de één verontrustend, voor de ander provocerend, maar voor iedereen bemoedigend zijn. Indien je voldoende open staat voor de mogelijkheid dat kanker eigenlijk geen ziekte is, kan dit boek je een diepgaande onthulling brengen die je leven zal veranderen.

Als de waarheid boven tafel komt, zul je tot de conclusie komen dat kanker een uitgebreide en uiterste poging van het lichaam moet zijn om zichzelf te genezen en in leven te blijven, zolang de omstandigheden dat mogelijk maken. Omstandigheden die, zoals je zult ontdekken, hoogstwaarschijnlijk binnen je macht liggen.

Misschien zal het je verbazen te vernemen dat als je door een van de achterliggende oorzaken van kanker (die tot de eigenlijke aandoening leiden) wordt geteisterd, je waarschijnlijk snel zult komen te overlijden, tenzij je lichaam echt kankercellen gaat laten groeien. In dit werk voorzie ik je van de logica en het idee dat kanker een genezingsproces is dat we zouden moeten ondersteunen en niet moeten onderdrukken of bestrijden.

Daarnaast lever ik bewijs dat deze vrij onorthodoxe benadering van het genezen van kanker veel effectiever is dan de methoden die bij de vernietiging ervan zijn betrokken. Verder beweer ik dat kanker – een van de meest geavanceerde genezingsmechanismen – pas zal optreden nadat aan een of beide van de volgende, zelden verdachte, randvoorwaarden is voldaan:

- 1. De belangrijkste systemen van afvalverwijdering en ontgifting van het lichaam zijn ondoeltreffend geworden.**
- 2. Een belangrijke psycho-emotionele stresssituatie is opgelost of is in iemands leven niet langer van belang.**

Deze twee belangrijke, bijdragende redenen voor het ontstaan van

kanker vereisen een grondige uitleg en ik zal daar in de loop van dit boek uitgebreid op ingaan. En hoewel de eerste randvoorwaarde degenen die met het verband tussen giftigheid en kanker bekend zijn logisch in de oren zal klinken, zal de tweede niet direct duidelijk zijn. Ik beloof je echter dat wanneer je verder leest dit wel duidelijk zal worden.

Voor dit moment wil ik erop wijzen dat een door stress opgewekte kanker nooit *tijdens* de eigenlijke stressvolle gebeurtenis optreedt, maar pas *nadat* een dergelijke situatie de een of andere oplossing of voltooiing heeft gekend. Een stressvolle gebeurtenis kan een periode zonder werk, het doormaken van een pijnlijke echtscheiding, een aanhoudende ernstige ziekte van een geliefde die tot diens overlijden leidt, geestelijke of lichamelijke mishandeling, het ondergaan van een traumatische gebeurtenis, het verlies van iemands huis of bezittingen, enz., inhouden.

Als kanker werkelijk een genezingsmechanisme is, zoals ik beweert dat het is, dan is het logisch dat symptomen van genezing, zoals een tumor, pas *na* en niet *tijdens* een psycho-emotionele crisis of conflict optreden.

Er is bewijs dat dit mechanisme niet alleen bij het ontstaan van kanker, maar ook bij de meeste andere gezondheidsproblemen aan het werk is. Hoewel de twee redenen vaak samenvallen (tegelijktijd optreden) hoeft dat niet het geval te zijn.

In extreme omstandigheden, kan blootstelling aan grote hoeveelheden kankerverwekkende stoffen (carcinogenen) binnen een aantal weken of maanden een ineenstorting van de afweermechanismen van het lichaam teweegbrengen. Dit kan vervolgens een snelle en agressieve groei van een kankergezwell vereisen, om de aanslag te kunnen hanteren. In het algemeen is er voor de vorming en het vast kunnen stellen van een kwaadaardige tumor veel langer nodig.

Helaas hebben de basismisvattingen, of het volledige gebrek aan kennis van de werkelijke redenen achter kwaadaardige tumoren, *abnormale* cellen in boosaardige monsters veranderd. Monsters die eropuit zijn om ons, wellicht als wraak voor onze zonden of het mishandelen van het lichaam, zonder onderscheid te doden. Maar zoals je op het punt staat te ontdekken, staat kanker ons terzijde en is die niet tegen ons. Het is ook geen zinloze, onopzettelijke gebeurtenis.

Tenzij we onze opvatting van wat kanker werkelijk is, veranderen,

zal hij zich hoogstwaarschijnlijk tegen behandeling, en dan met name tegen de meest *geavanceerde* en algemeen gebruikte, medische methoden, verzetten. Als je kanker hebt, en kanker inderdaad onderdeel van de ingewikkelde overlevingsreacties van het lichaam en geen ziekte is, dien je antwoorden op de volgende belangrijke vragen te vinden:

- Welke redenen dwingen je lichaam tot het vormen van kankercellen?
- Hoe gaan die redenen, wanneer je die hebt geïdentificeerd, je helpen om je lichaam te genezen?
- Wat bepaalt het soort en de ernst van de kanker waardoor je bent getroffen?
- Als kanker inderdaad een genezingsmechanisme is, wat dien je dan te doen om voor nu en altijd te vermijden dat het lichaam dergelijke extreme maatregelen voor zelfbehoud aanwendt?
- Het oorspronkelijke genetische ontwerp van het lichaam wil altijd voor de continuïteit van het leven en de bescherming tegen wat voor tegenslag dan ook zorgen. Als dat zo is, hoe kon het lichaam dan in hemelsnaam toestaan dat er een genetische verandering ontstaat die tot het overlijden van datzelfde lichaam leidt?
- Waarom verdwijnt zo veel kanker uit zichzelf, zonder enige medische bemoeienis?
- Zorgen bestraling, chemotherapie en operatie eigenlijk wel voor genezing van kanker, of genezen kankerpatiënten zichzelf ondanks deze radicale, vol met bijwerkingen zittende behandelingen?
- Welke rol spelen angst, frustratie, het hebben van weinig eigenwaarde en onderdrukte woede bij het ontstaan en de ontwikkeling van kanker?

- Waarom krijgen zo veel kinderen tegenwoordig hersentumoren of leukemie?
- Wat is het gevolg van kanker op de spirituele groei, als dat er al is?

Om de achterliggende oorzaken van kanker te genezen, dien je bevredigende en praktische antwoorden op bovenstaande vragen te vinden. Je zult ze naarmate je verder in dit boek leest geleidelijk aan ontrafelen. Iedere keer dat je een antwoord vindt, zul je een onweerlegbaar gevoel van vertrouwen en een innerlijk weten van de waarheid, gekoppeld aan opluchting en zelfs euforie ervaren.

Als je de innerlijke drang voelt om zin aan deze levensveranderende gebeurtenis (de kanker) te geven, zul je jezelf een enorme dienst bewijzen door verder te lezen. Kanker kan je grootste kans zijn om de balans in alle aspecten van je leven te helpen herstellen, maar als je het als een bedreiging van je leven ziet kan het ook de voorbode van een ernstig trauma en lijden zijn.

Je zult hoe dan ook ontdekken dat je altijd de controle hebt. Je bent misschien niet in staat om een bepaalde situatie, zoals een diagnose van kanker, naar je hand te zetten, maar je hebt wel degelijk de controle over hoe je daarop reageert. Jouw reactie is allesbepalend voor of je weer heel wordt of dat je gefragmenteerd blijft in de overtuiging dat je een slachtoffer van een verschrikkelijke ziekte bent.

Om in een menselijk lichaam te leven, dien je toegang te hebben tot een bepaalde hoeveelheid levensenergie. Je kunt deze innerlijke energie voor het voeden en genezen van het lichaam gebruiken, of het verspillen aan het leveren van een strijd tegen een ziekte waarvan de medische theorie gelooft dat die jou wil doden. De keus is helemaal aan jou.

In het geval dat je er bewust of onbewust voor kiest om je lichaam te verwaarlozen (of om er strijd mee te gaan leveren) in plaats van het liefdevolle aandacht en zelfrespect te geven, zal het er waarschijnlijk op uitdraaien dat het voor zijn leven zal moeten vechten. Uiteindelijk is het niet het belangrijkste of je kanker hebt, maar hoe je de kanker ziet en wat je eraan gaat doen.

Kanker is slechts *één* van de vele mogelijke manieren waarmee

het lichaam je dwingt om de manier waarop je jezelf ziet, inclusief je fysieke lichaam, en hoe je met jezelf omgaat, te veranderen. Je kunt van kanker iets verschrikkelijks maken waardoor je slachtoffer en machteloos wordt, of het als een kans zien om voor jezelf, je waarden en je zelfrespect op te komen. Dit brengt onvermijdelijk het onderwerp van spirituele gezondheid naar voren, waarvan ik geloof dat het minstens zo'n belangrijke rol bij kanker speelt als de lichamelijke en emotionele redenen dat doen.

Kanker blijkt een zeer verwarrende en onvoorspelbare stoornis te zijn. Het lijkt de zeer gelukkige en de zeer droevige, de rijke en de arme, de rokers en de niet-rokers, de zeer gezonde en de niet-zo-gezonde te treffen. En hoewel het voorkomen van kanker onder kinderen zeer zeldzaam was, is dat niet langer meer het geval.

Mensen vanuit alle achtergronden en beroepen kunnen kanker krijgen. Maar als je achter het masker van de lichamelijke symptomen, zoals het soort, de verschijning en het gedrag van een kankergezwel kijkt, zul je ontdekken dat kanker niet zo toevallig en onvoorspelbaar is als dat die lijkt te zijn.

Wat zorgt ervoor dat 50% van de westerse bevolking zo bevatte-lijk voor kanker is, terwijl de andere helft helemaal geen risico loopt? De genen daar de schuld van geven, is slechts een excuus om de onwetendheid over de werkelijke oorzaken te verhullen, of om mensen die kanker hebben naar kostbare behandelingen en preventiepro-gramma's te lokken.

Verderop in dit boek bespreek ik het meest recente onderzoek naar mogelijke genetische erfelijkheidsfactoren in verband met borstkanker, longkanker en kanker in vele andere delen van het lichaam. Je zult verbaasd staan als je erachter komt dat genen er weinig tot niets mee te maken hebben dat leden van verscheidene generaties van dezelfde familie hetzelfde soort kanker krijgen.

In feite bevestigen toponderzoekers in de genetica tegenwoordig dat het gedrag van genen uiteindelijk door de manier waarop we eten, denken, voelen en ons leven leiden, wordt bepaald. Genen gaan niet van de ene op de andere dag slecht functioneren, ons ziek maken en vervolgens dezelfde ziekte bij onze kinderen en kleinkinderen veroorzaken.

Nieuw onderzoek weerspreekt in feite de reeds lang bestaande over-

tuiging dat het muteren van genen kanker kan veroorzaken of zich kan laten verspreiden. Kanker is altijd een uiterst zeldzame ziekte geweest, behalve in de afgelopen 50 tot 60 jaar in de geïndustrialiseerde landen. De menselijke genen zijn duizenden jaren lang niet noemenswaardig veranderd. Waarom zouden ze nu opeens zo drastisch veranderen en plotseling besluiten om het lichaam van bijna de halve bevolking aan te vallen en te vernietigen?

Het antwoord op die vraag, waar ik in dit boek verder over zal uitwijden, is verbazingwekkend eenvoudig: hoewel genen, om redenen die later worden besproken, mutaties ondergaan, zijn ze nog steeds niet in staat om iemand te doden, zelfs niet als ze beschadigd of defect zijn.

Het is belangrijk om te weten dat kanker er zelden voor zorgt dat iemand komt te overlijden, hoewel niet te ontkennen valt dat veel mensen die kanker hebben ook komen te overlijden. Echter, tenzij een tumor een grote mechanische blokkering in een vitaal orgaan veroorzaakt, of de bloedtoevoer of lymfafvoer daarvan beperkt, overlijdt een kankerpatiënt eerder aan de redenen die tot de celmutatie en tumorgroei hebben geleid dan aan de kanker zelf.

Iedere behandeling van kanker zou zich op de achterliggende oorzaken van kanker moeten richten, maar de meeste oncologen negeren die gewoonlijk. Een voedingspatroon bijvoorbeeld dat uit junkfood bestaat, dat gewoonlijk van elke voedingswaarde en echte energie is ontdaan, veroorzaakt chaotische, traumatische situaties in het lichaam die identiek zijn aan de toestand die het lichaam tijdens lichamelijke uithongering doormaakt. In dit boek zal ik uitweiden over hoe een dergelijk proces van zelfvernietiging een grote genezingsreactie voor het lichaam noodzakelijk maakt.

Het wordt steeds duidelijker dat bijna alle kanker door een of andere traumatische gebeurtenis in het verleden vooraf wordt gegaan. Te denken valt dan aan een echtscheiding, de dood van een geliefde, een ongeluk, het verlies van een baan of bezittingen, een voortdurend conflict met een werkgever of een familielid, een ernstige nationale ramp, of blootstelling aan sterke gifstoffen.

Het lichaam heeft geen andere keus dan op dergelijke heftige stressfactoren met voorspelbare biologische overlevings- of copingmechanismen, die een tijdelijke *abnormale* celgroei met zich meebrengen, te reageren. Dat de meeste artsen het eens zijn over de theorie dat de

resulterende tumor een ziekte en geen genezingsmechanisme is, wil nog niet zeggen dat het waar is.

Kankergezwellen zijn slechts symptomen van een aandoening die door iets worden veroorzaakt dat aanvankelijk niet duidelijk is. Het is echter duidelijk dat ze niet zomaar zonder reden ontstaan. Om te beginnen kunnen constante emotionele conflicten, wrok, angst, schuldgevoel en schaamte makkelijk het immuunsysteem, de functies van de spijsvertering en de basisprocessen van de stofwisseling onderdrukken en daarmee de voorwaarden voor de groei van een kankergezwel creëren.

Gelukkig bevindt het verband tussen stress en kanker zich niet langer in het rijk der fabelen en onzekerheden. Ondersteund door overvloedig bewijs hebben de *Centers for Disease Control and Prevention (CDC)* de volgende belangrijke stellingname op hun website gezet: “Heftige en langdurige stress kan later in het leven tot problemen met de gezondheid leiden, inclusief alcoholisme, depressie, eetstoornissen, hart- en vaatziekten, kanker en andere chronische aandoeningen.”¹

Ondanks het niet te ontkennen bewijs dat de beweringen van de CDC staaft, willen de meeste artsen deze achterliggende oorzaken van ziekte zelden erkennen of proberen te behandelen, maar blijven ze zich in plaats daarvan richten op het uitroeien van de symptomen ervan. Wellicht dat deze cruciale en potentieel fatale onnauwkeurigheid waarvan bijna de hele medische sector is doordrongen, zijn oorsprong heeft in het gebrek aan kennis over het verband tussen stress en ziekte. De relatie tussen lichaam en geest wordt duidelijk niet op de medische faculteiten onderwezen.

Na in een periode van 30 jaar duizenden kankerpatiënten te hebben gezien, begon ik een bepaald patroon van denken, geloven en voelen te herkennen dat bij de meesten van hen voorkwam. Om precies te zijn, moet ik de volwassen kankerpatiënt nog tegenkomen die niet onder het een of andere, in zijn onderbewustzijn en celgeheugen rondzwervende, slechte zelfbeeld, onopgelost conflict, voortdurende zorgen of een emotioneel conflict of trauma gebukt gaat.

Ik geloof dat kanker, de lichamelijke aandoening, niet kan optreden, tenzij er een sterke onderstroom van emotioneel ongemak en diepge wortelde frustratie aanwezig is.

Volwassen kankerpatiënten lijden vaak aan een gebrek aan zelf-respect of gevoel van waardigheid en hebben gewoonlijk nog een aantal ‘niet afgehandelde zaken’ in hun leven. Kanker kan eigenlijk een manier zijn om de bron van een dergelijk, niet opgelost, innerlijk conflict te onthullen. Verder kan kanker hen helpen om met een dergelijk conflict in het reine te komen en het zelfs helemaal te genezen. De manier om onkruid te wieden is om het er met wortel en al uit te trekken. Zo zouden we ook met kanker moeten omgaan; anders kan het op termijn weer terugkomen.

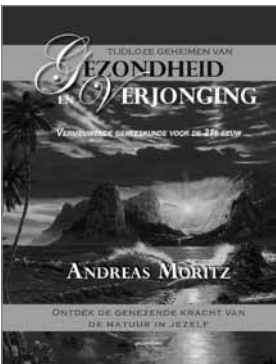
Ik hoor vaak het argument dat het verband tussen stress en kanker op volwassenen van toepassing kan zijn, maar dat dit zeker niet op jonge kinderen met leukemie of een hersentumor van toepassing is. Ik ben het hier niet mee eens. De stellingname van de CDC op dit gebied bevestigt mijn inzicht. Stress bij kinderen *kan* volgens de CDC tot kanker leiden, en onderzoeken hebben aangetoond dat mensen al op jonge leeftijd, zelfs al voor de geboorte, stress kunnen ervaren.

Het is een wetenschappelijk feit dat sommige van de krachtigste invloeden die een kind kan ervaren, optreden wanneer het kind nog in de baarmoeder zit. Er is duidelijk aangetoond dat waar een moeder emotioneel en lichamelijk doorheen gaat een sterke invloed op de emotionele en lichamelijke gezondheid van haar kind heeft.

Onderzoek bijvoorbeeld, dat in mijn boek *Tijdloze geheimen van gezondheid & verjonging** wordt aangehaald, beschrijft tot in detail de hevige reacties van foetussen op een echoscopie, wat later tot problemen met de ontwikkeling kan leiden.

Er bestaat nog meer bewijs dat een geboorte met een keizersnede een traumatisch effect op de baby kan hebben. Bovendien kan het niet geven van borstvoeding of het kind in een kamer apart van de moeder houden een biologisch scheidingstrauma in de hand werken dat zelfs wiegendood kan veroorzaken. Het niet gewaar worden en voelen van de hartslag van de moeder kan voor een zuigeling enorm angstaanjagend zijn. Te vroeg geboren baby's kunnen door verlatingsangst getraumatiseerd worden.

Verder veroorzaken vaccinaties, naast de blootstelling van het kind

---

aan de talloze kankerverwekkende gifstoffen die ze bevatten, biologische shockreacties, die met miniberoerten te vergelijken zijn. Steeds meer kinderen vertonen sterke allergische reacties op de ingrediënten van vaccins, hetgeen hen kan traumatiseren en tot overlijden van het kind kan leiden. Bij gevoelige kinderen kan de pijn van de injectie en de daaropvolgende genezingsreactie ook tot traumatische gevolgen leiden.

Van het niet krijgen van borstvoeding is bekend dat het psychologische en emotionele problemen, en problemen met de ontwikkeling van het jonge kind veroorzaakt.

Directe blootstelling aan straling van mobiele telefoons, in de baarmoeder en daarna, kan de gezondheid van het kind sterk beïnvloeden. (Zie in hoofdstuk 2 de paragraaf *Dodelijke mobiele telefoons en andere draadloze apparaten.*)

Een ontoereikend voedingspatroon, met suiker, gepasteuriseerde koemelk, dierlijke eiwitten, gefrituurd voedsel en ander fast- en junkfood, heeft ook een sterke invloed op kinderen. En als de moeder tijdens de zwangerschap alcohol drinkt, rookt, junkfood eet, of medicijnen slikt, of zelf is gevaccineerd, heeft ook dat verwoestende effecten op de gezondheid en ontwikkeling van de foetus.

Een zeer zorgwekkende ontdekking laat zien dat röntgenfoto's die bij jonge meisjes worden gemaakt hun risico op het krijgen van borstkanker verhoogt. Direct na het verschijnen van recente rapporten die onthulden dat er te veel diagnostische testen op volwassenen worden uitgevoerd, verschenen er nieuwe rapporten met waarschuwingen dat sommige testen niet alleen kanker bij kinderen kunnen veroorzaken, maar ook nieuwe kanker bij kinderen die tegen kanker behandeld worden, kunnen opwekken.

Onderzoekers verbonden aan het Memorial Sloan-Kettering Cancer Center in de stad New York rapporteerden bijvoorbeeld dat meisjes die bestralingen van de borstkas kregen ter behandeling van kinderanker, een hoog risico op het krijgen van borstkanker op jonge leeftijd lopen. Zelfs meisjes die lagere doseringen van de algemene behandeling van kanker kregen, hebben een hoger risico op het krijgen van borstkanker op latere leeftijd, zeiden de wetenschappers.

In een ander rapport vermeldde het Britse medisch tijdschrift *The Lancet* dat ook CT-scans kanker bij kinderen kunnen veroorzaken.

De scans kunnen levensreddende afbeeldingen van hoofdwonden, gecompliceerde longontstekingen en infecties in de borstkas produceren. Maar als een kind aan de straling van slechts twee of drie scans is blootgesteld, wordt zijn risico op het krijgen van hersentumoren verdrievoudigd.

Vijf tot tien scans kunnen het risico op het krijgen van leukemie verdrievoudigen. Bovendien is het met antibiotica behandelen van infecties bij baby's enorm schadelijk voor hun zich nog ontwikkelend immuunsysteem.

Eén onderzoek van de Environmental Working Group (EWG) heeft aangetoond dat bloedmonsters van pasgeborenen gemiddeld 287 gifstoffen bevatten, inclusief kwik, vlamvertragers, pesticiden, voedingsadditieven, chemicaliën van producten voor lichaamsverzorging, luchtvervuilende stoffen, giftige bestanddelen van plastics en chemicaliën van teflon. Veel van deze gifstoffen zijn zeer kankerverwekkend.

Volgens het rapport van de EWG vervoert de navelstreng in de maand voor de geboorte een hoeveelheid van zeker 300 liter bloed van de placenta naar het zich ontwikkelende kind. Dit betekent dat het pasgeboren kind dezelfde chemische belasting ondergaat als de moeder. Bovendien gaan moeders die niet helemaal gezond zijn en wel borstvoeding geven eigenlijk door met het besmetten van hun kind.

Alleen al van de chemische stof uit plastic bisfenol-A (BPA) – een onregelbaar van het endocriene systeem (ook hormoonstelsel genoemd, is een regelsysteem gevormd door klieren die hormonen in het lichaam uitscheiden - vert.) die tot chromosomale fouten in de zich ontwikkelende foetus kan leiden – is ontdekt dat het spontane miskramen en genetische beschadigingen kan opwekken.

Deze gifstof werd bij 96% van de onderzochte, zwangere vrouwen aangetroffen. In het algemeen ontdekte het onderzoek bij 99 tot 100% van de zwangere vrouwen werkelijk een chemische cocktail die voldoende was om de beginnende stadia van kankergroei bij ongeboren kinderen op te wekken.

Daarnaast toonde een groot epidemiologisch onderzoek – onderzoek naar het optreden en de verspreiding van ziekten onder de bevolking – uit 2006 duidelijk bewijs dat in 151 onafhankelijke onderzoeken was ontdekt dat bij kinderen die tegen kinderziekten waren gevacci-

neerd het risico op het krijgen van kanker op latere leeftijd aanzienlijk was verhoogd. Ik zal dit belangrijke onderzoek in hoofdstuk 1 uitgebreider bespreken.

In een reeks onderzoeken wordt de gifstof fluoride, die in de Verenigde Staten en andere landen aan het drinkwater wordt toegevoegd, sterk met het veroorzaken van botkanker (osteosarcoom) en andere soorten kanker in verband gebracht.

Het goede nieuws is dat na het fluoride in drinkwater decennialang onderschreven te hebben, de CDC in januari 2011 een krachtige waarschuwing heeft doen uitgaan dat het huidige gehalte aan fluoride in drinkwater kinderen ernstige schade kan berokkenen. Helaas gebruiken vele niet-geïnformeerde moeders nog steeds gefluorideerd kraanwater voor de bereiding van babyvoeding.

Het te vroeg afklemmen van de navelstreng, in plaats van de vereiste 40 tot 60 minuten na de geboorte in acht te nemen, kan de zuurstofverzadiging van het bloed in de baby met wel 40% verminderen en voorkomt dat gifstoffen door de placenta uit het bloed worden gefilterd. Van deze relatief nieuwe praktijk is ontdekt dat het ernstige negatieve effecten op de groei van kinderen heeft. Wat een kind lichamelijk treft, treft het ook emotioneel en psychisch. Met andere woorden, je hoeft geen volwassene te zijn om een emotioneel trauma op te lopen.

Onderzoeksresultaten tonen ook aan dat stress in de jeugd de gezondheid op volwassen leeftijd kan beïnvloeden. Een van de grootste onderzoeken op zijn gebied, de Adverse Childhood Experiences (ACE) Study, toont een verband aan tussen:

1. Specifieke, met geweld verband houdende stressoren, inclusief kindermishandeling, verwaarlozing en herhaalde blootstelling aan huiselijk geweld tussen partners, *en*
2. Riskant gedrag en problemen met de gezondheid op volwassen leeftijd.²

De ACE Study, een samenwerking tussen de Centers for Disease Control and Prevention (CDC) en de Kaiser Permanente's Health Appraisal Clinic in San Diego besloeg 17.000 volwassenen die tussen 1995 en 1997 aan hun onderzoek meededen. Het onderzoek verzamelde en analyseerde zowel gedetailleerde informatie over misbruik, verwaarlo-

zing en familiale disfunctie, alsmede hun huidige gedrag en gezondheidstoestand. De bevindingen van de ACE Study zijn in meer dan 30 wetenschappelijke artikelen gepubliceerd. Ze brachten aan het licht dat kindermisbruik, verwaarlozing en blootstelling aan andere nadelige ervaringen algemeen voorkomen. Bijna tweederde van de deelnemers aan het onderzoek rapporteerden ten minste één ervaring uit hun kindertijd en meer dan één op de vijf rapporteerden drie of meer ervaringen. De bevindingen van de ACE Study doen vermoeden dat bepaalde ervaringen belangrijke risicofactoren voor zowel de grootste oorzaken van ziekte en overlijden, alsmede de slechte kwaliteit van leven zijn.

Onthoud dat langdurige stress het immuunsysteem kan aantasten en het lichaam daarmee vatbaar voor vrijwel iedere ziekte, inclusief kanker, kan maken. Ik kom later op dit belangrijke onderwerp terug.

Als laatste is het via CT-scans blootstellen van kinderen aan ioniserende straling – straling die in materie ionen, geladen deeltjes, produceert, zoals alfa-, bèta-, gamma- en röntgenstraling – nadat ze een bult op hun hoofd hebben opgelopen een zeer riskante en een vaak onnodige medische handeling die makkelijk en snel tot kanker van de hersenen en andere ernstige problemen met de gezondheid kan leiden.

Een groot onderzoek naar meer dan 40.000 kinderen met een stomp hoofdletsel (ook wel hersenschudding - kneuzing) bracht aan het licht dat eenvoudige observatie de beste en gezondste benadering is. De resultaten van dit onderzoek zijn in de editie van *Pediatrics* van juni 2011 verschenen (op 9 mei 2011 online gepubliceerd). Natuurlijk hebben de zich ontwikkelende hersenen van kinderen weinig tot geen bescherming tegen ioniserende straling.

Het eerste hoofdstuk van dit boek biedt vanuit een lichamelijk perspectief een diep inzicht in wat kanker eigenlijk is en waar het voor staat. Het is een inzicht in kanker dat je wellicht nooit eerder bent tegengekomen. Dit nieuwe en toch tijdloze begrip van kanker biedt ruimte voor nieuwe benaderingen die zich op de eigenlijke genezing van de oorzaken van kanker richten, in plaats van hoogstens de symptomen ervan te verhelpen.

In dit hoofdstuk zul je ook van de verbazingwekkende ontdekkingen vernemen die door toonaangevende kankeronderzoekers zijn gedaan

en die bewijzen dat kanker niet uitsluitend door celmutatie wordt veroorzaakt, maar de ondersteuning en deelname van het hele organisme nodig heeft. Neem bovendien eens kennis van de nieuwe bevindingen die laten zien waarom zo veel gediagnosticeerde kankergezwellen eigenlijk volkomen onschadelijk zijn en uit zichzelf weer verdwijnen.

De hoofdstukken twee en drie gaan over respectievelijk de lichamelijke en emotioneel/spirituele oorzaken. Vanwege de duidelijkheid heb ik geprobeerd deze categorieën te scheiden, hoewel ik me er terdege van bewust ben dat een dergelijke scheiding arbitrair en niet-bestaand is. Ik heb dit met maar slechts één doel gedaan, namelijk om te benadrukken dat het genezen van de oorzaken van kanker het herstel van het lichamelijke, emotionele en spirituele welzijn dient te bevatten.

Een van deze factoren uitsluiten, zal de kans op volledig herstel ondermijnen en uiteindelijk tot het weer optreden van kanker leiden (een groot deel van de medisch behandelde kanker komt weer terug). Op zijn minst zal een dergelijke onvolledige benadering iemands mentale en lichamelijke gezondheid en vooral zijn mate van geluk en gevoel van eigenwaarde ernstig aantasten.

De volgende stelling, die als een rode draad door het hele boek loopt is met betrekking tot kanker zeer belangrijk:

“Kanker zorgt er niet voor dat iemand ziek is; het is de ziekte van die persoon die kanker veroorzaakt.”

En daar wil ik aan toevoegen: **“Wanneer kanker eenmaal aanwezig is, is het belangrijkste doel ervan om de zieke persoon naar een evenwichtige toestand van lichaam, geest en ziel terug te laten keren.”**

Dit is zo in tegenstrijd met wat de conventionele geneeskunde en de media je willen laten geloven dat het je buitensporig in je oren zal klinken. Maar, of kanker je heelt of tot je ondergang leidt, heeft meer te maken met wat er in je persoonlijke leven speelt dan met de kanker zelf; dus met hoe agressief die is of hoe vroeg die wordt ontdekt.

Neem Dave bijvoorbeeld. Op 58-jarige leeftijd werd tijdens een routine gezondheidsonderzoek longkanker bij hem vastgesteld. Hoewel hij zich vóór de diagnose goed voelde, holde zijn gezondheid in de volgende twee weken achteruit. Zijn eetlust verdween, hij kon niet meer slapen, zijn ademhaling werd zeer oppervlakkig en hij had ernstige paniekaanvallen en pijn op de borst. Hij overleed twintig dagen na de diagnose.

Op de overlijdensverklaring stond dat hij aan longkanker was overleden, maar het is duidelijk dat zonder de diagnose van kanker geen van deze overweldigende, door stress opgewekte effecten zouden zijn opgetreden.

Het lijkt geen twijfel meer dat stress je immuunsysteem kan stopzetten en niet alleen het genezen van je lichaam tegenhoudt, maar je ook echt ernstig ziek kan maken. Er bestaat medisch bewijs dat mensen zonder een eerdere hartaandoening of verstopte slagaderen onder hevige stress aan een grote hartaanval kunnen overlijden.

Je vermogen tot herstel van je gezondheid vereist dat je jezelf op alle niveaus van lichaam, geest en ziel weer heel voelt. Wanneer de achterliggende oorzaken van kanker en andere belemmeringen om je weer heel te voelen goed in kaart zijn gebracht, zal duidelijk worden wat er gedaan dient te worden om volledig herstel te bereiken. Dat is het onderwerp van de latere hoofdstukken van dit boek.

Het is een medisch feit dat iedereen op ieder moment van zijn leven miljoenen kankercellen in zijn lichaam heeft. Dit is geen indicatie dat er iets mis is met ons. Integendeel, dit vormt, zoals we zullen zien, een essentieel onderdeel van het handhaven van het gezonde evenwicht in het lichaam.

Deze miljoenen kankercellen zijn met de standaard onderzoeksmethoden niet waarneembaar. Pas als ze zich tot een aantal miljard cellen hebben vermenigvuldigd, worden ze waarneembaar. Wanneer artsen tegen hun patiënten zeggen dat de door hun voorgeschreven behandelingen succesvol **alle** kankercellen hebben verwijderd, verwijzen ze echter alleen maar naar de onderzoeksmethoden die in staat zijn om tumoren van een meetbare grootte te identificeren.

De standaardbehandelingen van kanker kunnen het aantal kankercellen misschien tot een onwaarneembaar niveau verlagen, maar kunnen zeker niet **alle** kankercellen uitroeien. Zolang de oorzaken van tumorgroei intact blijven, kan kanker zich op ieder moment in ieder deel van het lichaam en met iedere snelheid weer ontwikkelen.

Het genezen van kanker heeft weinig van doen met het kwijtraken van een groep waarneembare kankercellen. Behandelingen zoals chemotherapie en radiotherapie (bestralingen) zijn zeker in staat om vele kankercellen te vergiftigen en te verbranden. Maar ze vernietigen ook gezonde cellen in het beenmerg, het maag-darmstelsel, de lever, de

nieren, het hart, de longen, enz., wat vaak tot permanente, onherstelbare schade aan hele organen en systemen in het lichaam leidt.

Is het dan een wonder dat kanker de nummer één bijwerking van chemotherapie is? Chemotherapie doodt in feite meer mensen door het veroorzaken van nieuwe kanker dan dat het mensen van kanker *geneest*. Door het laten krimpen van tumoren stimuleren de medicijnen voor chemotherapie sterkere kankercellen om te groeien, zich te delen en te vermenigvuldigen en resistent tegen chemotherapie te worden. Dat is de reden waarom secundaire kanker zo riskant is.

Vanwege het krachtige optreden van de verwoestende bijwerkingen van chemotherapie krijgt bijna iedere gebruiker van deze cytotoxische – celdodend; giftig voor cellen – medicijnen bovendien met een vloedgolf van het stresseiwit HSF-1, oftewel heat shock factor-1, te maken. HSF-1 stelt kankercellen die door deze medicijnen zijn beschadigd in staat zichzelf te herstellen en hun *kankeractiviteiten* weer in gang te zetten.

Hetzelfde geldt voor radiotherapie. Blootstelling aan straling met een dosis van 100 mSv is de jaarlijkse dosis waarbij een levenslang risico op het krijgen van kanker duidelijk aanwezig is.³ Volgens onderzoek is 10.000 mSv een dodelijke dosis.⁴ Radiotherapie overspoelt het lichaam met 20.000 tot 80.000 mSv, afhankelijk van de soort kanker. Niets kan dodelijker zijn dan bestraling. In vergelijking hiermee zou het stralingslek als gevolg van de aardbeving in Japan van 2011 als onschuldig beoordeeld kunnen worden.

De giftige chemicaliën die in medicijnen voor chemotherapie zitten, kunnen in iedere cel van het lichaam zulke ernstige ontstekingen veroorzaken dat zelfs de haarzakjes de haren niet meer vast kunnen houden. Een echte genezing van kanker treedt niet ten koste van de vernietiging van andere vitale delen van het lichaam op.

Genezing is alleen mogelijk wanneer de oorzaken van de overmatige groei van kankercellen aangepakt worden en het lichaam tijdens het natuurlijke genezingsproces voldoende ondersteund wordt. Kanker *is* het genezingsproces dat het lichaam kan kiezen om weer een homeostase – een stabiel evenwicht in het lichaam – te bereiken. Niet herkennen dat kanker een genezingsproces is, kan dodelijk blijken te zijn, en dat is ook vaak het geval.

Dit boek is gewijd aan het onthullen van de oorzaken van kanker

en het stelt voor om in plaats van de symptomen die oorzaken aan te pakken. Kanker behandelen alsof het een ziekte is, is een valkuil waar miljoenen mensen al in zijn getrapt, waardoor ze door geen aandacht aan de achterliggende oorzaken te besteden een hoge prijs hebben betaald.

Hoewel ik er sterk van overtuigd ben dat kanker een laatste genezingsfase is en geen ziekte, ben ik me zeer bewust van het feit dat de meeste mensen kanker als een gevreesde ziekte beschouwen. Ik beweer niet dat mijn begrip van kanker de enige juiste is, maar ik stel voor dat het een van de vele juiste is.

Het oude gezegde: “Het weten verschilt per toestand van bewustzijn”, laat zien dat de *waarheid* een subjectieve projectie van de geest, het bewuste of het onderbewuste is. Met andere woorden, als je vol blijft houden dat kanker een verschrikkelijke ziekte is waar je aan dood gaat, zorgt die angstige overtuiging eraan te overlijden ervoor dat je je gevreesde verwachting waar maakt.

Onthoud, een emotioneel trauma onderdrukt het immuunsysteem en voorkomt genezing. Net zo zal jouw waarheid ook helpen een positieve uitkomst te bereiken die met jouw opbouwende verwachting overeenkomt als je meent dat kanker een genezingsfase is die een onderliggende disbalans aanpakt. Recent hersenonderzoek heeft onthuld dat de kracht van positieve verwachting het *enige* is dat de genezing van het lichaam activeert.⁵

Het is in de medische beroepsgroep helaas zo dat patiënten doorgaans ontmoedigd worden om aan hun eigen genezing mee te werken of daar invloed op uit te oefenen. In plaats daarvan worden medische behandelingen tegenwoordig gepropageerd als zijnde de enige remedie voor hedendaagse aandoeningen. In werkelijkheid wordt het feit of iemand wel of niet geneest grotendeels door de toestand van het lichaam, de geest en de ziel van het individu bepaald.

Het aanvaarden van dit feit kan een enorm zelfversterkend effect hebben dat ik als essentieel voor het optreden en de effectiviteit van genezing beschouw.

Bedenk alsjeblieft: wanneer je me ergens in dit boek naar kanker als een dodelijke ziekte, naar mensen die aan kanker overlijden, of naar kanker als een agressieve of terminale – in het eindstadium, leidend

tot de dood – ziekte, enz., ziet verwijzen, ik dat alleen doe om de officiële interpretaties van medisch onderzoek en theorieën weer te geven. Ik wil het echter zeer duidelijk maken dat mijn begrip en inzichten van het fenomeen kanker niet met dit gangbare medische model overeenkomen. Ik ben het niet eens met het idee dat iemand aan kanker overlijdt en ik zal door het boek heen mijn standpunt verder uitwerken.

Tenzij een kankergezwel tot een levensbedreigende mechanische verstopping of zwelling en de daaropvolgende verstikking van een orgaan leidt, kan kanker het lichaam geen schade berokkenen of doden. Kanker is in plaats daarvan een genezings- of overlevingsmechanisme dat optreedt wanneer iemands leven door een van de verschillende redenen die in dit boek worden besproken wordt bedreigd.

Kanker is een indicatie dat het lichaam ernstig uit balans is en mogelijk komt te overlijden door wat het ook is dat het uit balans heeft gebracht. Wanneer je hoort dat ioniserende straling of aspirine enkele van de ernstigste of agressiefste soorten kanker veroorzaken, wees je er dan van bewust dat de resulterende kanker geen ziekte, maar de poging van het lichaam tot overleven of genezen is.

Dit boek maakt een duidelijk onderscheid tussen de oorzaken van kanker en de symptomen ervan. De symptomen, zoals de groei van een kankergezwel, geven alleen maar aan dat het lichaam al bezig is om de onderliggende oorzaken van kanker aan te pakken. Tenzij we het lichaam tijdens het genezingsproces ondersteunen en we het niet met schadelijke medische behandelingen aanvallen, zal kanker – het genezingsproces – onvoltooid blijven en kan de kanker doorgroeien en vervolgens als *ongeneeslijk* worden beschouwd.

Het doel van dit boek is om je de kennis en het vertrouwen in de oneindige wijsheid en intelligentie van het lichaam te verschaffen, waarmee de genezing haar voltooiing kan bereiken en het lichaam naar zijn natuurlijke balans en vitaliteit kan terugkeren.

Voetnoten inleiding

1. http://www.cdc.gov/violenceprevention/pub/healthy_infants.html
2. <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3232061/>
3. Een mSv (milliSievert) is de SI-eenheid waarmee de concentratie van ioniserende straling wordt gemeten
4. Zie voor details het artikel van Mike Adams, NaturalNews.com: http://www.naturalnews.com/032136_radiation_exposure_chart.html
5. Zie voor gedetailleerde informatie mijn artikel over positieve verwachting op <http://www.ener-chi.com/articles/positive-expectation-a-medical-miracle/>

Hoofdstuk 1

Kanker is geen ziekte

De macht van het woord

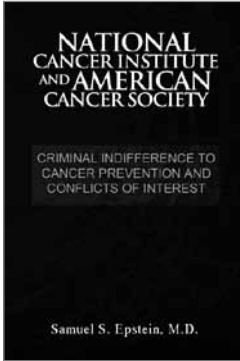
Kanker wordt als de tweede grootste doodsoorzaak van Amerikanen gezien. Volgens de American Cancer Society zijn er in 2010 een geschat aantal van 1.529.560 nieuwe gevallen van kanker bijgekomen en zijn 569.490 mensen aan kanker overleden. De drie meest vastgestelde vormen van kanker bij mannen zijn prostaatkanker, longkanker en dikkedarmkanker. De meest voorkomende vormen van kanker bij vrouwen zijn borstkanker, longkanker en dikkedarmkanker.

Het National Cancer Institute (NCI) heeft de volgende lijst samengesteld van de top 10 van de dodelijkste vormen van kanker (doden tussen 2003 en 2007):

1. Long- en bronchiale kanker: 792.495 doden
2. Dikkedarm- en endeldarmkanker: 268.783 doden
3. Borstkanker: 206.983 doden
4. Alvleesklierkanker: 162.878 doden
5. Prostaatkanker: 144.926 doden
6. Leukemie: 108.740 doden
7. Non-hodgkinlymfoom: 104.407 doden
8. Leverkanker en intrahepatische galwegkanker: 79.773 doden
9. Eierstokkanker: 73.638 doden
10. Slokdarmkanker: 66.659 doden

Ongeacht het niveau van je medische opleiding kun je gerust stellen dat kanker ons met recordaantallen aan het doden is. En ondanks de miljoenen levens die het kost en de miljarden dollars die aan onderzoek besteed worden, neemt het optreden van kanker maar niet af.

En het probleem zit dieper dan het alleen maar niet begrijpen van de achterliggende oorzaken van kanker of van wat de beste manier is om het te behandelen.

Dr. Samuel S. Epstein toont in zijn boek *National Cancer Institute and American Cancer Society: Criminal Indifference to Cancer Prevention and Conflicts of Interest**, duidelijk aan dat de schuld van de toenevende aanwezigheid van kanker in onze samenleving voornamelijk bij het National Cancer Institute (NCI) en de American Cancer Society (ACS) ligt. Dit zijn enkele van diezelfde instanties die door de overheid van de Verenigde Staten (en dus door belastinggeld) worden

onderhouden en belast zijn met het voeren van de Amerikaanse *war on cancer* – de strijd tegen kanker.

Deze instanties zitten vol met belangenverstrengelingen en houden te veel waardevolle informatie achter om de Amerikanen echt te helpen kanker te voorkomen en te behandelen. Immers, de helft van het bestuur van de American Cancer Society bestaat uit artsen en wetenschappers die nauw verbonden zijn met het National Cancer Institute. Veel van deze artsen en wetenschappers krijgen hun geld door uit beide vaatjes te tappen.

Het gevolg? De hoeveelheid belastinggeld en geld van liefdadigheidsinstellingen dat aan kankeronderzoek wordt besteed is 25-voudig toegenomen, van \$ 220 miljoen in 1971 tot \$ 4,6 miljard in 2000. En toch is, ondanks de grote belofte uit 2003 van de directeur van het National Cancer Institute om het lijden en overlijden aan kanker tegen 2015 geëlimineerd te hebben, het optreden van kanker met ongeveer 18% toegenomen en zijn er geen tekenen dat die toename afneemt.

Het gevolg is dat kanker momenteel bijna 1 op de 2 mannen en meer dan 1 op de 3 vrouwen treft. De miljoenen dollars belastinggeld en geld van liefdadigheidsinstellingen voor kankeronderzoek zijn absurd veel op alleen behandeling gericht, met bijna geen onderzoeken naar het voorkómen ervan. Een oud gezegde luidt: “Een goede aanval is de beste verdediging”, maar de conventionele wijsheid rond kanker vertelt ons precies het tegenovergestelde.

Dit komt gedeeltelijk door de enorme winsten die voor de farmaceutische en medische bedrijven beschikbaar komen wanneer een op

behandeling gebaseerde houding blijft bestaan in plaats van op een op preventie gebaseerde houding over te gaan. Daar komt bij dat er een onwil bestaat ten opzichte van de benadering van kanker op basis van keuzen op het gebied van de leefstijl.

Met andere woorden, hoewel factoren zoals roken en slechte voeding als onderwerp worden erkend, worden oorzaken die bepaalde industrieën negatief beïnvloeden, zoals milieuvervuiling, vervuilende stoffen in consumentenproducten en giftige medische behandelingen, genegeerd.

Wanneer farmaceutische medicijnen als de enige mogelijke optie voor de behandeling van ziekte worden gezien, is patiënten ziek houden en van te veel medicijnen voorzien een in toenemende mate lucratieve onderneming. Met dat in het achterhoofd is het helemaal niet verwonderlijk dat alternatieve of *niet goedgekeurde* behandelingen systematisch door de medische industrie en het kankerestablishment in een kwaad daglicht worden gesteld.

Steeds vaker worden artsen die natuurlijke behandelmethoden voorstaan en op de belangrijke voordelen van een holistische benadering van het voorkómen van kanker wijzen, lastig gevallen en als kwakzalvers gehemeld als ze weigeren om zich met de zwaar bevooroordeelde NCI- en ACS-*richtlijnen* te vereenzelvigen.

Het is natuurlijk een teken aan de wand dat de FDA – Food and Drug Administration; de geneesmiddelen- en warenautoriteit van de Verenigde Staten – ongeveer 40 farmaceutische medicijnen voor kankerbehandelingen heeft goedgekeurd, maar de eerste niet-gepatenteerde alternatieve behandeling nog moet onderschrijven.

Door naar de feiten te kijken wordt duidelijk dat de enige mensen die echt baat hebben bij de huidige kankercultuur de medische professionals en de lobbyisten in een machtspositie zijn, en niet hun patiënten. Een voormalig directeur van het NCI, dr. Samuel Broder heeft in een interview met de *Washington Post* in 1998 toegegeven: “De NCI is verworden tot een farmaceutisch bedrijf van de overheid.”

Het is inderdaad de Amerikaanse belastingbetaler die de kostbare klinische – op mensen – onderzoeken naar medicijnen betaalt. Medicijnen die uiteindelijk tegen opgepompte prijzen verkocht gaan worden. Of het nu gaat om misleide prioriteiten van financiering, het selectief weglaten van nieuw onderzoek of alternatieve behandelingen,

of de regelrechte onderdrukking van feiten, kankerpatiënten worden niet beschermd door de instanties die verondersteld worden hen te beschermen.

Al met al hebben de laatste paar decennia, meer dan enige andere periode in de geschiedenis, zo'n enorme angst voor kanker in de samenleving geïnstalleerd dat het nauwelijks verwonderlijk is dat de meeste kankerpatiënten gewoon precies doen wat hun artsen hen vertellen: meer farmaceutische medicijnen en giftige behandelingen tegen hun verschrikkelijke *ziekte* aan gooien.

Maar door zich niet op goedkope en minimaal giftige preventie te richten, ten gunste van kostbare en uiterst giftige *behandelingen*, hebben ogenschijnlijk objectieve instanties als het National Cancer Institute het probleem dat ze zouden moeten oplossen, juist verergerd.

Met als gevolg dat de hoeveelheid diagnoses van kanker een onthutsende hoogte heeft bereikt en nog steeds blijft stijgen. En bovenop het aantal diagnoses van kanker zijn er tienduizenden, kansarme mensen die kanker hebben, maar nooit een diagnose krijgen, omdat ze zich geen ziektekostenverzekering of een afspraak bij een arts kunnen veroorloven.

Het lijkt geen twijfel dat woorden op zichzelf een enorme macht hebben en *kanker* is daar geen uitzondering op. In veel gevallen is kanker niet zomaar een woord, maar ook een statement dat naar een abnormaal of ongewoon gedrag van lichaamscellen verwijst. Alleen al het noemen van het woord kanker is genoeg om direct beelden van lijden en pijn op te roepen. Wanneer dat woord op iemand wordt geplakt kan dat onmiddellijk slopende angst en stress in zijn psyche opwekken.

Als je arts je namelijk in zijn spreekkamer ontbiedt en je vertelt dat je kanker hebt, voel je jezelf naar alle waarschijnlijkheid geschokt, verlamd, verdoofd, doodsbang, wanhopig, of dat alles tegelijk. Het woord kanker bevat de mogelijkheid een zeer verstorende en onzekere rol in je leven te spelen. Een rol die een doodvonnis kan afleveren en dat vonnis ook werkelijk kan voltrekken, zoals je later in dit boek zult ontdekken – vaak alleen maar vanwege de rol die deze zes letters in onze doodsbange samenleving zijn gaan spelen.

Hoewel het bestaan als kankerpatiënt pas bij de diagnose van kanker lijkt te beginnen, kunnen de oorzaken al jaren voordat de patiënt zich

ziek is gaan voelen aanwezig zijn. Maar in één klein moment kan het woord *kanker* je hele leven op zijn kop zetten. Wie of wat ter wereld heeft dit simpele woord of statement zo veel macht gegeven dat het over leven en dood kan regeren? Bezit het deze macht überhaupt wel? Zou de collectieve, sociale overtuiging dat kanker een dodelijke ziekte is, tezamen met de trauma-opwekkende, agressieve behandelingen die op de diagnose volgen, misschien wel de belangrijkste verantwoordelijke van de huidige dramatische escalatie van kanker in de westerse wereld kunnen zijn?

Een dergelijke gedachte is te vergezocht, zul je zeggen! Ik zal echter in dit boek overtuigend aangeven dat kanker geen controle over je kan hebben. Behalve dan wanneer de overtuigingen, gewaarwordingen, houdingen, gedachten en gevoelens die jij over kanker hebt de kanker in staat stellen dat wel te doen.

Zou je net zo bang voor kanker zijn als je wist wat de oorzaak was, of in ieder geval zou begrijpen wat de onderliggende bedoeling ervan was? Hoogstwaarschijnlijk niet! Als de waarheid zou worden verteld, zou je er waarschijnlijk alles aan doen om de oorzaken van kanker te verwijderen en door dat te doen de grondslag voor het lichaam leggen om zichzelf te genezen.

Te weinig kennis in de conventionele zin – wat ik ook onwetendheid zou noemen – is in feite iets gevaarlijks. Bijna iedereen, in de westerse wereld tenminste, weet dat het drinken van water uit een modderige vijver of een vervuild meer, levensbedreigende diarree kan veroorzaken.

Toch beseffen maar betrekkelijk weinig mensen dat het vasthouden aan wrok, boosheid en angst, het vermijden van blootstelling aan de zon en daardoor het oplopen van vitamine D-tekort, het regelmatig onvoldoende slaap krijgen, het dagelijks een uur lang een mobiele telefoon aan je oor houden, het regelmatig aan röntgenstraling, mammogrammen of CT-scans worden blootgesteld, en het eten van junkfood, chemische toevoegingen en kunstmatige zoetstoffen, allemaal niet minder gevaarlijk zijn dan het drinken van vervuild water.

Deze levensgewoonten hebben misschien wat langer nodig om iemand te doden dan een gif of kleine amoeben – eencellige diertjes – nodig hebben, maar het lijkt geen twijfel dat ze dat kunnen.

Verkeerde beoordeling

We weten allemaal dat als de fundering van een huis sterk is het huis makkelijk externe stressoren, zoals een hevige storm of zelfs een aardbeving kan weerstaan. Zoals we zullen zien, is kanker eigenlijk een aanwijzing dat je lichaam en je leven iets missen. Kanker laat zien dat het een of andere aspect van je lichamelijke, mentale en spirituele leven op los zand staat en, op zijn minst, zeer fragiel is.

Het zou voor een tuinman onzin zijn om de verlepte bladeren van een boom water te geven wanneer hij weet dat het werkelijke probleem niet daar is waar het lijkt te zijn – op het oppervlak van de verlepte bladeren. Hij weet dat de uitdroging van de bladeren slechts een symptoom is van een gebrek aan water in het minder zichtbare deel van de boom – het ondergrondse wortelbed. Door de wortels van de plant water te geven, richt de tuinman zich van nature op het oorzakelijk niveau, met als gevolg dat de hele plant weer herstelt en haar normale groei weer hervat.

Voor het getrainde oog van een tuinman is het symptoom van verwelkte bladeren geen verschrikkelijke ziekte. Hij herkent dat de uitgedroogde toestand van die bladeren slechts een rechtstreeks gevolg is van een gebrek aan voeding – voeding die noodzakelijk is voor het onderhouden van de wortels en de rest van de plant.

Hoewel dit voorbeeld uit de natuur een te eenvoudige analogie lijkt te zijn, biedt het desalniettemin een basisbegrip van enkele zeer ingewikkelde ziekteprocessen in het menselijk lichaam. Het beschrijft nauwkeurig een van de krachtigste en fundamentele principes die alle levensvormen op deze planeet beheersen. Hoe vaardig we ook zijn geworden met het manipuleren van de lichaamsfuncties via de gereedschappen van de allopathische geneeskunde – de traditionele/conventionele/westerse geneeskunde – toch kan deze basiswet van de natuur niet onderdrukt worden of geweld worden aangedaan zonder de hoge prijs van een slechte gezondheid op lichamen, emotioneel en spiritueel niveau te moeten betalen.

Ik daag de bewering dat kanker een dodelijke ziekte is, hardgrondig uit. Verder zal ik bewijzen dat kanker helemaal geen ziekte is. Veel mensen die een vonnis van terminale kanker hebben gehad, hebben de prognose getrotseerd en ondergingen een volledige remissie. George,

mijn eerste patiënt met nierkanker was een van hen. Zijn artsen in een van de meest prestigieuze ziekenhuizen in Duitsland hadden hem net daarvoor nog maar drie weken te leven *gegeven* toen hij mij om hulp vroeg. Volgens hen was zijn kanker te vergevorderd en te ver uitgezaaid om nog behandeling met chemotherapie en bestraling te kunnen overwegen. Achteraf bleek het niet krijgen van verdere medische behandeling voor George een zegen te zijn geweest.

Kanker genezen tegenover kanker bestrijden

George had een jaar eerder een van zijn nieren aan kanker verloren. Toen hij uit de operatiekamer was gekomen, hadden de artsen hem helemaal gezond verklaard. Ze gebruikten de beroemde zegswijze: “We hebben alles kunnen verwijderen”, om hoop en bemoediging op te wekken. Het klonk hem natuurlijk logisch in zijn oren; ze hadden per slot van rekening de tumor samen met zijn hele nier verwijderd. Desondanks ontstond een paar maanden later ook in zijn andere nier kanker, en het enige *verstandige* advies dat ze toen voor hem hadden was om zijn zaken op orde te brengen.

Gelukkig voor George overleed hij niet. Terwijl hij het doodvonnis dat zijn artsen over hem hadden uitgesproken tartte, had George het gevoel dat er iets anders moest zijn dat hij zou kunnen doen om zijn leven met een paar maanden te verlengen.

Binnen een kleine drie weken nadat hij begonnen was met de achterliggende oorzaken van zijn ziekte aan te pakken, kromp de kanker tot een klein vlekje en een half jaar later, bij de volgende grote controle in de Duitse kankerkliniek, was de *dodelijke* kanker nergens meer te vinden. Vijftien jaar later verkeert George nog steeds in een uitstekende gezondheid zonder een enkele aanwijzing dat zijn andere nier slecht functioneert.

Ik heb George noch een diagnose, noch een prognose – inschatting, voorspelling van het verloop van een ziekte – gegeven. Dat doe ik trouwens nooit. Wat voor nut zou het hebben om hem te vertellen hoe slecht en hopeloos zijn situatie was? Trouwens, de objectieve bewering van een arts dat de kanker van zijn patiënt terminaal is (tot de dood leidend), is eigenlijk een zuiver subjectieve opvatting van een hoogst

onvoorspelbare situatie. De arts ontleent zijn overtuigende, uiteindelijke oordeel bijna uitsluitend aan waarnemingen die hij in het verleden bij eerdere patiënten die aan vergelijkbare symptomen leden, heeft gedaan. Zijn absolute oordeel sluit echter de kans op herstel door alternatieve behandelingen uit; behandelingen die bij de behandelend arts onbekend zijn.

Dat het betrekkelijke jonge westerse systeem van geneeskunde niet weet hoe kanker zonder ernstige beschadiging van de patiënt en zonder risico op een heroptreden van de kanker behandeld kan worden, wil niet zeggen dat de klassieke vormen van geneeskunde net zo nutteloos zijn. Er bestaat een goede reden waarom bepaalde vormen van holistische, oosterse geneeskunde, hoe oud ook, niet zijn uitgestorven: ze hebben duizenden jaren lang bewezen dat ze wel degelijk effectief zijn. Dus waarom zouden we niet voor hun potentieel open staan?

In de arena van de orthodoxe geneeskunde worden patiënten niet aangemoedigd om een spontane remissie van hun kanker te verwachten. Realist als ze zijn, willen artsen vermijden om hun patiënten *valse* hoop te geven. Ik vraag me echter af of er werkelijk zoiets als valse hoop kan bestaan. Of er is hoop of er is geen hoop; elke echt gevoelde hoop kan niet verkeerd of vals zijn.

Hoop kan in werkelijkheid als een krachtige placebo – een behandeling of medicijn zonder werkzame bestanddelen – werken die vaak veel krachtiger is dan kankermedicatie ooit zou kunnen zijn.¹ Bovendien kan hoop zelfs een gevaarlijk medicijn als chemotherapie in een placebo omtoveren, waardoor de bijwerkingen van het medicijn verminderen. Bovendien toont onderzoek duidelijk aan dat artsen die hun patiënten hoop en bemoediging geven meer succes hebben met kanker en andere aandoeningen dat degenen die dat niet doen. Stel je eens voor wat hoop, bemoediging en vreugdevolle blijdschap in combinatie met een volkomen natuurlijke behandeling zou kunnen bereiken!

De toekomst is trouwens niet in steen gehouwen en artsen zijn niet noodzakelijkerwijs helderzienden die weten wat de toekomst voor hun patiënten in petto heeft. Niemand ter wereld kan met absolute zekerheid voorspellen wat in de nabije of verre toekomst staat te gebeuren. Een arts kan hoogstens een goede gok doen naar wat de meest waarschijnlijke uitwerking van een ziekte zou kunnen zijn, maar dergelijke

gissingen kunnen nauwelijks wetenschappelijk worden genoemd of het stempel van absolute zekerheid dragen. Al met al zou hoop door iedere arts aangemoedigd en nooit ontmoedigd moeten worden, ongeacht hoe afschrikwekkend de situatie ook is.

Een voorbeeld: een jonge man met een uiterst zeldzame en niet te opereren grote hersentumor, wiens verhaal in 2007 in de Verenigde Staten op primetime live-televisie werd uitgezonden, tartte de prognose van een zeer kort leven en leidt verscheidene jaren later nog steeds een zeer actief en bruisend leven. Hij is later zelfs getrouwd.

En dat is slechts één van de vele gelijklopende voorbeelden van patiënten tegen wie verteld was dat ze geen hoop meer hoefden te hebben en die uiteindelijk al de *realistische* verwachtingen van hun artsen tartten, hun gezondheid weer terugwonnen en veel langer dan de meest milde prognose leven. De medische geschiedenis zit vol met dergelijke onverklaarde wonderen. We doen er goed aan ze te verklaren en wellicht zelfs weer te creëren.

Maar terug naar George, mijn patiënt met terminale nierkanker.

Ik heb George alleen maar aangemoedigd en gemotiveerd om eerst aandacht aan de verschillende redenen te besteden die de groei van kanker veroorzaken en bevorderen. Ik deed dat om de complicaties te vermijden, die door het vaststellen van ziekten kunnen ontstaan, zoals een persoon laten geloven dat hij het een of andere hulpeloze slachtoffer is.

Ik heb in zijn bijzijn het woord kanker in feite bijna nooit gebruikt.

Omdat hij een slim en succesvol zakenman was, realiseerde George zich al snel dat het zich blijven fixeren op het idee dat kanker hem op de een of andere manier te pakken had en hem naar zijn dood sleepte geen enkel nut voor hem had. Hij was zich er terdege van bewust dat een dergelijke slachtoffermentaliteit hem alleen maar sneller richtig dood zou sturen.

George was al bekend met de waarde van zelfbekrachtiging en positief denken. Mijn focus lag op het met hem delen van de meest basale, praktische methoden om het lichaam gezonder, vitaler en veerkrachtiger te maken. Naar mijn mening was George helemaal geen zieke; hij was alleen maar vergeten hoe hij op een gezonde manier moest leven.

George realiseerde zich plotseling dat hij niet langer slachtoffer van

ongelukkige omstandigheden was, maar in plaats daarvan de leiding over zijn lichaam en geest had. Dit idee van zelfbekrachtiging bracht hem in extase en al snel liet hij zijn gezinsleden en vrienden, die eerder bedroefd waren en met hem te doen hadden, aan zijn nieuw ontdekte levenslust deelnemen.

Het gevolg was dat zijn lichaam zich als van nature met de details ging bezighouden, hetgeen neerkwam op het verwijderen van het symptoom – de kanker. Het was een tamelijk eenvoudig kunststukje toen de oorzaken van de kanker niet meer bestonden.

De totale remissie van George' kanker was noch het resultaat van het genezen van wat een afschuwelijke, zichzelf in standhoudende ziekte leek te zijn, noch was het een wonder. Het was een eenvoudig proces van het aan het lichaam teruggeven wat het nodig had om weer tot zijn meest natuurlijke en normale evenwichtige toestand terug te keren. George had alleen maar de redenen waarom zijn lichaam voor het leven moest vechten, beëindigd. Zo simpel als het klinkt: hij genas zichzelf door de verantwoordelijkheid voor alle aspecten van zijn leven te nemen, inclusief zijn lichaam en leefstijl.

De les die we van George' ervaring kunnen leren is dat echte genezing vereist dat je stopt met vechten en er in plaats daarvan voor kiest de natuurlijke en oude genezingsmechanismen van je lichaam te vertrouwen en te omarmen – want het *bestrijden* van kanker is, zoals we zullen zien, wat werkelijk een echte en langdurige genezing in de weg staat.

Op zoek naar antwoorden

Iedere soort kanker is door iemand overleefd, ongeacht hoe gevorderd die ook was. Daarom: als slechts één persoon erin is geslaagd zijn kanker te genezen, dan moet daar een mechanisme voor zijn, net zoals er een mechanisme voor het creëren van kanker bestaat. Iedereen op deze planeet is in staat beide te doen.

Als er kanker bij je is vastgesteld, ben je wellicht niet in staat om de diagnose te veranderen, maar het ligt wel degelijk binnen je macht om de verwoestende gevolgen die deze diagnose bij je teweeg zou kunnen brengen te veranderen, net zoals George dat heeft gedaan. De manier

hoe je die kanker ziet en de stappen die je na de diagnose verkiest te nemen, zijn een paar van de krachtigste, bepalende factoren van je toekomstig welzijn, of het gebrek daaraan. (Zie hoofdstuk 3, *Kanker opgehelderd*.)

Voor de meeste kankerpatiënten en hun gezinnen heeft de onoordeelkundige verwijzing naar kanker als een dodelijke ziekte, door professionals en leken samen, kanker in een stoornis met tragische gevolgen veranderd. Kanker is synoniem met buitengewone vrees, lijden en dood geworden. Deze visie blijft bestaan ondanks het feit dat wel 90 tot 95% van alle kanker uit zichzelf kan verschijnen en weer verdwijnen.

Er gaat geen dag voorbij zonder dat het lichaam miljoenen kankercellen aanmaakt. Sommige mensen, die onder hevige tijdelijke stress staan, produceren meer kankercellen dan gewoonlijk. Deze kankercellen groeperen zich tot tumoren die weer verdwijnen wanneer de impact van de stress weer afneemt en na een genezingsreactie (zoals aangegeven door de symptomen van ziekte) is voltooid. In hoofdstuk 3 ga ik uitgebreid in op de precieze en voorspelbare manier waarop dit gebeurt.

Ik wil op dit punt vermelden dat volgens medisch onderzoek de afscheiding van het krachtige antikankerhormoon van het DNA – interleukine 2 – onder lichamelijke en geestelijke dwang daalt en weer stijgt wanneer de persoon in kwestie zich weer ontspant en vrolijk wordt. Lage afscheiding van interleukine 2 laat het optreden van kanker in het lichaam toenemen en normale afscheiding van dit hormoon houdt kanker op afstand.

Mensen staan echter over het algemeen niet constant onder hevige stress. Daar het optreden van kanker onder invloed van hevige stress stijgt of daalt, verdwijnt veel kanker zonder enige vorm van medisch ingrijpen en zonder dat het tot een echt probleem leidt. **Dus lopen er op dit moment miljoenen mensen rond met kanker in hun lichaam, zonder dat ze er enig idee van hebben dat dit het geval is. Net zo zijn er miljoenen mensen die hun kanker genezen zonder dat ze dat weten.** Over het algemeen zijn er veel meer spontane remissies van kanker dan dat er gediagnosticeerde en behandelde kanker is.

De *New York Times* heeft in hun editie van oktober 2009 een artikel gepubliceerd dat zeker een aantal onthullende vragen heeft opgeroe-

pen met betrekking tot feiten die zeer ongemakkelijk voor het kanker-establishment en hun pleitbezorgers zijn geworden. Het artikel, geschreven door Gina Kolata, is getiteld: “Cancers Can Vanish Without Treatment, but How?” – Kanker kan zonder behandeling verdwijnen, maar hoe?

In het artikel legt Kolata uit dat van het verloop van kanker werd aangenomen dat het slechts in één richting wees, net als een vector van tijd; dat wil zeggen dat hij groeit en erger wordt. Maar in oktober 2009 werd in een artikel in het *Journal of the American Medical Association (JAMA)* opgemerkt dat “gegevens van meer dan twee decennia screening op borst- en prostaatkanker dat uitgangspunt in twijfel trekken.”

De meer geavanceerde screeningstechnieken ontdekken vele kleine tumoren die geen problemen zouden veroorzaken als ze niet zouden worden ontdekt en met rust worden gelaten. Deze tumoren zijn net zo slapend en onschadelijk als kleine littekens op de huid. Zoals het artikel aangeeft, waren deze tumoren voorbestemd om zelf met groeien te stoppen of te krimpen, of zelfs, tenminste bij een aantal gevallen van borstkanker, helemaal te verdwijnen.

“De oude opvatting is dat kanker een lineair proces is”, zei dr. Barnett Kramer mede-directeur van de Division of Cancer Prevention van de National Institutes of Health (NIH). “Een cel had een mutatie nodig en stap voor stap kreeg deze steeds meer mutaties. Van mutaties wordt niet verondersteld dat ze spontaan omkeren.”

Tot voor kort hebben kankeronderzoekers net als artsen ten onrechte aangenomen (en hun aanname als wetenschappelijk feit geprojecteerd) dat kanker het gevolg is van celmutatie (verandering van de genetische samenstelling van de cel) die vervolgens zijn eigen gang gaat. Maar de voorhoede van het kankeronderzoek wijst op de ontdekking dat ongecontroleerde en zinloze deling van kankercellen helemaal niet plaatsvindt.

Volgens dr. Kramer wordt het steeds duidelijker dat kanker meer dan alleen mutaties nodig heeft om te groeien. Kanker heeft de medewerking van de omringende cellen nodig en van, zoals hij zegt “het hele organisme, de persoon”, wiens immuunsysteem of hormoongehalte, een tumor bijvoorbeeld kan verpletteren of voeden. Dit maakt volgens dr. Kramer kanker een ‘dynamisch proces’. Zijn bewering roept natuur-

lijk een zeer belangrijke vraag op. Als de enige functie van kanker een uiteindelijk fatale opeenvolging van celmutaties is, waarom zou dan het hele lichaam de groei daarvan ondersteunen, dus inclusief de hersenen, het zenuwstelsel, het immuunsysteem, het endocriene systeem en ook de persoonlijkheid en alle cellen rond de kanker? Het antwoord op deze zeer belangrijke vraag is zowel fascinerend als bemoedigend.

Zoals de titel van dit boek beweert, is kanker helemaal geen ziekte; het is in plaats daarvan een genezingsmechanisme. Het hele lichaam ondersteunt de groei van kanker zolang dat in het beste belang van het lichaam is. Wanneer de genezing van de achterliggende oorzaken eenmaal voltooid is en wanneer het lichaam en de geest weer naar hun juiste en evenwichtige toestand zijn teruggekeerd, dient de kanker geen doel meer en zal die of naar een goedaardige en slapende toestand overgaan of zelfs helemaal verdwijnen.

Het nieuwe inzicht dat kanker van mutatie tot ziekte geen voorspelbaar, eendimensionaal pad volgt, was voor sommige oncologen en onderzoekers van kanker moeilijk te accepteren. Maar blijkbaar gaan steeds meer sceptici over naar het andere kamp en erkennen dat kanker in feite uit zichzelf kan verdwijnen, hoezeer dat ook in tegenspraak is met alles wat ze eerder dachten.

Een van deze bekeerlingen is dr. Robert M. Kaplan, de voorzitter van de afdeling gezondheidszorg van de School of Public Health van de University of California, Los Angeles. “Als het erop aankomt weet ik niet zeker hoe zeker ik ervan ben, maar ik geloof er wel in”, zei dr. Kaplan. Hij voegde eraan toe: “De zwaarte van het bewijs doet vermoeden dat er reden is voor dat geloof.”

Een andere kankerspecialist, dr. Jonathan Epstein van de Johns Hopkins University, zegt dat verdwijnende tumoren bij testikelkanker welbekend zijn. Volgens dr. Epstein is erkend dat tijdens een operatie op een testikel een chirurg soms alleen maar littekenweefsel aantreft op de plaats waar een grote tumor was vastgesteld.

De groeiende hoeveelheid bewijs dat kanker kan stoppen of zelfs kan keren, valt nu niet meer te ontkennen en onderzoekers hebben geen andere keus dan hun opvattingen over wat kanker werkelijk is en hoe die zich ontwikkelt te heroverwegen.

Maar dan nog ben ik van mening dat ze eerst dienen te erkennen dat kanker een genezingsmechanisme is dat door het hele organisme wordt georkestreerd om een onderliggende disbalans te corrigeren. Doen ze dat niet, dan zullen ze door blijven gaan met het zoeken naar manieren voor het bestrijden van kanker, in plaats van kanker door het genezingsproces heen te ondersteunen.

Dit vereist echter vertrouwen in de wijsheid en het natuurlijke vermogen tot genezen van het lichaam en niet in de veronderstelling dat het lichaam per definitie defect of kapot is.

Deze ontdekking dat celmutatie op zichzelf geen kanker kan veroorzaken, maar door aangrenzende cellen en het hele lichaam ondersteund dient te worden, spreekt voor zich. Ik heb kanker altijd als een vriend van het lichaam beschouwd die het lichaam in woelige tijden te hulp schiet. Het lichaam lijkt kanker wel degelijk als een vriend en niet als een vijand te behandelen. Ik ben van mening dat wij hetzelfde dienen te doen.

Kolata schrijft in haar artikel over een fascinerende bewering die door Thea Tlsty, hoogleraar pathologie – ziekteleer – verbonden aan de University of California, San Francisco, en een van de meest gerespecteerde kankeronderzoekers ter wereld, is gedaan. Dr. Tlsty zegt dat kankercellen en cellen in het voorstadium van kanker – ook prekankeercellen genoemd – zo veel voorkomen dat bijna iedereen van middelbare leeftijd en ouder er vol mee zit.

Dat is tijdens autopsieonderzoeken van mensen die aan andere oorzaken dan kanker waren overleden aan het licht gekomen, die niet wisten dat ze kankercellen of prekankercellen hadden. Ze hadden geen tumoren of symptomen van kanker gehad. “De echt interessante vraag,” zei dr. Tlsty “is niet zozeer waarom we *wel* kanker krijgen, als waarom we *geen* kanker krijgen?”

In dezelfde context wil ik de volgende intrigerende vraag stellen: waarom voelen sommige mensen zich ziek wanneer ze kanker krijgen, terwijl andere die ook kanker hebben een volkomen normaal, gezond leven leiden? Ik zal dit cruciale onderwerp door het hele boek heen verduidelijken.

Kolata brengt nog een curieus punt naar voren: “Onderzoekers zeggen dat hoe vroeger het stadium waarin een cel op weg naar een

agressieve kanker is, des te waarschijnlijker deze zijn koers kan veranderen. Dus cellen die vroege voorlopers van baarmoederhalskanker zijn, zullen waarschijnlijk keren. Eén onderzoek ontdekte dat 60% van de prekankercellen in de baarmoederhals die met uitstrijkjes werden ontdekt binnen een jaar weer terug naar normaal waren gekeerd en na drie jaar was dat 90%.”

Toont dit niet een andere trend aan dan die door de kankertheoretici wordt voorgesteld?

Natuurlijk roept dat de vraag op of het in feite niet beter is om veel kankers onbehandeld te laten, zodat ze of in slapende toestand terecht komen en onschadelijk worden, of uit zichzelf verdwijnen. Decennia lang hebben artsen en de gezondheidsinstanties het programma van vroegtijdige ontdekking aan het grote publiek opgedrongen met de bewering dat het van vitaal belang is om kanker in een vroeg stadium te ontdekken en te behandelen.

Hun argument is dat dit een betere en meer succesvolle behandeling mogelijk maakt. Maar nogmaals, hun aannamen kunnen altijd al verkeerd zijn geweest.

Kolata legt verder uit dat “het dynamisch proces van de ontwikkeling van kanker de reden lijkt te zijn dat het screenen op borstkanker of prostaatkanker enorme hoeveelheden vroege kanker ontdekt zonder een bijbehorend verval naar een vergevorderde kanker.”

Met andere woorden, het opsporen van zo veel extra kanker via nieuwe en betere screeningsmethoden heeft het optreden van vergevorderde kanker niet verminderd. Dit is in duidelijke tegenspraak met de aanname dat een vroege opsporing, die normaal gesproken tot een vroege behandeling leidt, voordelen biedt om het optreden van kanker op de lange termijn te voorkomen of te verminderen.

Het houdt ook in dat veel kankers het beste met rust gelaten kunnen worden. Dit ondersteunt de hypothese – een veronderstelling waarvan nog bewezen moet worden dat die juist is – dat veel vroege kankers nergens toe leiden. Met betrekking tot borstkanker bestaat er indirect bewijs dat sommige daarvan gewoonweg verdwijnen. Het screenen op borst- en prostaatkanker heeft bij het verminderen van het optreden ervan duidelijk gefaald.

Om goede redenen biedt het Johns Hopkins ziekenhuis mannen met een kleine prostaattumor de mogelijkheid van *waakzaam afwachten*,

in plaats van hun prostaat te laten verwijderen of vernietigen. In het zeldzame geval dat de kanker groter wordt, kunnen ze die nog altijd verwijderen. De beangstigende diagnose van prostaatkanker ontmoedigt echter veel mannen om voor deze *afwachtende* weg te kiezen.

“De meeste mannen willen hem eruit”, zei dr. Epstein van het Johns Hopkins ziekenhuis. “Ik geef de decennia van het zinloze angstzaaien door medische professionals en de obsessie voor instantoplossingen onder patiënten de schuld van deze ongelukkige situatie.”

Ik wil hieraan toevoegen dat de hoge doseringen van ioniserende straling die door de onderzoeksapparaten voor kanker, zoals computertomografieën (CT-scans) en mammografieën, enzovoort, worden uitgezonden, wezenlijk aan het optreden van verscheidene soorten kanker hebben bijgedragen. Vormen van kanker die met blootstelling aan dergelijke straling in verband worden gebracht zijn leukemie, de ziekte van Kahler, borstkanker, longkanker en huidkanker. (Zie hoofdstuk 5, *Ioniserende straling*.)

In een Canadees onderzoek hebben de onderzoekers naar het gedrag van kleine niertumoren (niercelcarcinoom) gekeken, wat een vorm van kanker is waarvan gerapporteerd wordt dat die af en toe vermindert, zelfs in vergevorderde stadia. Het dubbelblinde, gecontroleerde onderzoek onder leiding van dr. Martin Gleave van het Department of Urologic Sciences van het Vancouver General Hospital [*New England Journal of Medicine*; 338:1265-1271, April 30, 1998] vergeleek een behandeling met het immunomodulerend medicijn interferon gamma-1b met een placebo bij mensen met volledig uitgezaaide nierkanker.

Ondanks het gebrek aan placebogecontroleerde onderzoeken zijn interleukine 2 en interferon het centrale bestanddeel van de meeste immunotherapeutische strategieën voor uitgezaaid niercelcarcinoom. Het onderzoek zou moeten aantonen dat deze immunomodulators deze nierkanker, die zeer resistent tegen chemotherapie is, onder controle konden houden of konden laten keren.

(Immunomodulerend betekent de afweer veranderend. Immunotherapie is een behandeling waarbij de afweer van de patiënt wordt gestimuleerd of afgeremd - vert.)

In beide groepen had 6% van de onderzochten tumoren die krom-

pen of stabiel bleven, hetgeen de onderzoekers tot de conclusie leidde dat de behandeling de uitkomst niet verbeterde. Bij deze 6% van de deelnemers die enig voordeel ondervonden bleek dat of ze nu wel of geen medische behandeling hadden gehad dit geen verschil maakte, behalve dan dat degenen in de placebogroep gemiddeld 3,5 maand langer leefden dan degenen die het medicijn hadden gekregen.

Dr. Gleave stelt dat steeds meer patiënten, die om redenen die niets met kanker te maken hebben een echoscopie of een CT-scan krijgen, erachter komen dat er een klein knobbeltje op een van hun nieren te zien is. De algemeen geaccepteerde reactie is dan om deze tumoren operatief te verwijderen. Maar gebaseerd op deze bevindingen vraagt hij zich af of dat wel echt noodzakelijk is.

Volgens het stuk in de *New York Times* neemt de universiteit van dr. Gleave deel aan een landelijk onderzoek naar mensen met kleine nier-tumoren met de vraagstelling wat er gebeurt wanneer deze tumoren via scans routinematig onderzocht worden op hoe ze groeien. Blijkbaar verandert 80% in de loop van drie jaar niet of wordt in werkelijkheid minder.

De conclusie die ik uit dit belangrijke onderzoek trek, is dat we op het verkeerde paard wedden door te geloven dat we het lichaam te slim af kunnen zijn. Het lichaam draait de groei van de tumor om of stopt de groei daarvan wanneer het dat nodig acht, en nergens anders om. Als wij een tumor vergiftigen, verbranden of eruit snijden, kan het lichaam genoodzaakt zijn om een andere tumor te laten groeien om de genezende activiteit ervan voort te kunnen zetten.

De grootste fout in de medische kankertheorie zit in de aanname dat kanker onderdrukt dient te worden om het leven van de kankerpatiënt te kunnen redden.

Tot voor kort waren nagenoeg alle wetenschappers van mening dat tenzij een kanker behandeld en gestopt wordt, die blijft groeien, zich uitzaaien en uiteindelijk de persoon in kwestie zal doden. Dit is duidelijk niet het geval. Volgens het werk van dr. Tlsty en vele andere topwetenschappers leven miljoenen mensen zonder problemen met allerlei soorten kanker en ook nog zonder dat ze zich daarvan bewust zijn.

De waarheid is dat kanker in betrekkelijk weinig gevallen werkelijk *terminaal* wordt. Een groot aantal kankergevallen wordt duidelijk niet

gediagnosticeerd en ontdekt totdat er een autopsie wordt gedaan. Vaak overlijden deze mensen niet aan kanker, maar aan iets anders. Ze hebben waarschijnlijk niet eens symptomen gehad die een arts op het idee zouden hebben gebracht om een van de standaardkankertesten voor te schrijven. Verbaast het je niet dat er tijdens autopsies 30 tot 40 maal meer gevallen van schildklier-, alvleesklier- en prostaatkanker wordt gevonden dan door artsen worden opgespoord?

Is kanker dus werkelijk de gevaarlijke ziekte zoals ze ons willen doen geloven?

Het Britse medische tijdschrift *The Lancet* heeft in 1993 een onderzoek gepubliceerd dat aantoonde dat een vroege opsporing vaak tot onnodige behandelingen leidt. Dat is misschien goed voor de farmaceutische bedrijven, maar het doet kankerpatiënten weinig tot geen goed.

Hoewel bijvoorbeeld 33% van de autopsies bij mannen prostaatkanker aan het licht brengt, overlijdt daar maar 1% aan. Na het vijftienventigste levensjaar, heeft mogelijk de helft van de mannen prostaatkanker, maar het sterftecijfer varieert slechts tussen de 0,1 tot 2,4%. De relatieve 5-jaarsoverleving bij prostaatkanker was tussen 1995 en 2002 99%. De relatieve 5-jaarsoverleving bij prostaatkanker naar ras was bij europide mannen 99,9% en 97,6% bij negroïde mannen, ongeacht of ze een paar of geen symptomen of tekenen van prostaatkanker hadden, of zonder ziekte, of in behandeling waren.

Aanbevelingen van de overheid (van augustus 2008) roepen oncologen op om mannen met prostaatkanker van boven de 75 jaar niet langer te behandelen, omdat de behandelingen meer kwaad dan goed doen en geen voordelen ten opzichte van niet-behandelen vertonen.

Hierbij moet wel worden opgemerkt dat deze lage sterftecijfers met name gelden voor degenen waarbij geen kanker was vastgesteld, noch daar enige behandeling voor kregen. Daar de sterftecijfers, volgens het eigen zeggen van de overheid, stijgen wanneer kanker behandeld wordt, geeft dat wel degelijk aan wat voor het overlijden zorgt.

Wanneer kanker eenmaal is vastgesteld en behandeld, krijgt de overgrote meerderheid van de kanker nooit meer de kans om uit zichzelf te verdwijnen. De kanker wordt direct met een arsenaal aan dodelijke wapens, zoals chemotherapie, bestralingen en het operatiemes,

bestookt. Slapende tumoren die nooit voor schade in het lichaam zouden zorgen, kunnen in plaats daarvan tot krachtige afweerreacties worden geprikkeld en agressief worden. Net zoals betrekkelijk onschadelijke bacteriën die in superziekteverwekkers veranderen wanneer ze met antibiotica worden bestookt.

Het is volkomen onlogisch dat je, op een moment dat je het krachtigste genezingsstelsel van het lichaam (het immuunstelsel) moet versterken, jezelf aan radicale behandelingen onderwerpt die het immuunstelsel in wezen verzwakken of vernietigen.

Het probleem met kankerpatiënten is vandaag de dag dat ze, doodsbang geworden door de diagnose, hun lichaam aan deze snijdende, verbrandende en/of vergiftigende *behandelingen* onderwerpen. Dit zijn procedures die hen eerder wel dan niet sneller naar hun dood zullen leiden, totdat ze op een punt zijn aangekomen dat ze merken dat ze helemaal geen mogelijkheden meer hebben.

De belangrijkste vraag die een kankerpatiënt zou moeten stellen is niet: "Hoe vergevorderd of gevaarlijk is mijn kanker?", maar, "Wat ben ik aan het doen of wat doe ik niet dat mijn lichaam in een situatie brengt dat het voor zijn leven moet vechten?"

Hoe komt het dat sommige mensen kanker doormaken alsof het een griepje is? Hebben die gewoon geluk of is er een mechanisme aan het werk dat hen geneest en hun gezondheid herstelt? Of het tegenovergestelde, wat is het verborgen element dat voorkomt dat het lichaam kanker op natuurlijke wijze geneest en het zo gevaarlijk doet lijken?

Het antwoord op al deze vragen ligt bij de persoon die kanker heeft en het antwoord hangt niet af van de mate van *kwaadaardigheid* of het gevorderde stadium waar de kanker zich in ontwikkeld lijkt te hebben. Geloof je dat kanker een ziekte is? Hoogstwaarschijnlijk zul je hier bevestigend op antwoorden, gezien de *geïnformeerde* mening die de medische industrie en de media de massa tientallen jaren lang met de paplepel hebben ingegoten.

Blijft de veel belangrijkere, maar zelden gestelde, vraag over: "Waarom denk je dat kanker een ziekte is?"

Je zou kunnen antwoorden: "Omdat ik weet dat kanker dagelijks mensen doodt."

Ik zou dan doorvragen met: "Hoe weet je dat het de kanker is die mensen doodt?"